

Het Kleurloze Kasteel

Het Kleurloze

Kasteel

Auteur: Kat.

Geïllustreerd door Alice De Bruyckere

Druk 2024 © Alice De Bruyckere en Kat.

Coverfoto: Cinta Escolar

ISBN: 9789403754123

Uitgeverij Storyland

Het Kleurloze Kasteel is geen boek.
Het is ons project voor de Warmste Week.
Het staat los van alles wat je over Young Adult boeken weet.
En toch ook niet.
Het is met veel enthousiasme en vol oprechte
bedoelingen gemaakt.
Wij zijn geen professionals
maar laat dat de pret vooral niet bederven.
Veel leesplezier.

Natuurlijk heb ik het niet helemaal alleen gedaan: bedankt Roel, Lies, Sophie en Karen voor het leeswerk en de opmerkingen. Ook zonder Angie en Severine was dit niet het verhaal wat het nu was en Luc bezorgde me Lafyra de Waanzinnige. Ook bedankt aan Fran om Fran te zijn en aan Peter en Elien voor de pannenkoeken met de opspringende suiker. Verder een grote 'merci' aan de lezers van Azertyfactor, die me het gevoel gaven niet zo slecht bezig te zijn.

☞ Het Kleurloze Kasteel ☞

Voorwoord

'De Grote Opstand duurde zeven dagen en zeven nachten. Op de achtste dag vochten de rebellen een bittere strijd uit tegen de troepen van het Kleurloze Domein. Daar, in de Grote Zaal van het Kleurloze Kasteel, kwam er na vele jaren een eind aan de dictatuur van kasteelheer Azamerik de Boze. Maar er brandden die avond geen feestvuren op het Domein en de enige muziek die men er hoorde was de klaagzang van een slecht gestemde viool. De strijd had vele levens geëist.

De heer van het Kleurloze Domein werd tot de dood veroordeeld en onthoofd.

Voor de tweede maal, zo heb ik van horen zeggen.

Zijn stoffelijk overschot ligt nog steeds waar het gevallen is, zijn hoofd is veilig opgeborgen in een afgesloten kast met deuren van Maanduinglas. De ondoden houden niet van het gezang van Maanduinglas, dat is geweten.

Het Volk liet niks aan het toeval over: dit was hun eerste en laatste opstand ooit. Zestien leiders, acht mensen en evenveel Volk, tekenden een bindend contract: de poort mag nooit of te nimmer, op straffe des doods, geopend worden noch wordt het gebruik van Energie binnen de muren van het Domein getolereerd.

Wie de regels aan zijn laars lapt, krijgt de strop: meerdere dieven liepen in de val en eindigden hun loopbaan in de hoogste boomtoppen. Deze hier zal slimmer zijn, ik beloof het. Kobé, de grootste en briljantste slotensmid in eeuwen, smeedde het negenhamerslot. Twee sleutels die gelijktijdig omgedraaid worden: eentje van aan de binnenkant en de ander van aan de buitenkant. Het Kleurloze Kasteel werd een tombe, een graf. Verzegeld en gesloten, geen zonlicht voor de doden. Tijd is er betekenisloos.

Eén van de sleutels verdween over de Grens, waar de mensheid over hem waakt. Kobé nam de ander met zich mee. Niemand heeft daarna nog iets van hem gehoord. De sleutels liggen voor altijd verborgen. Ze wachten op die ene avonturier, op een schattenjager. Dit is mijn nieuwe queeste en misschien, beste lezer, neem jij het van mij over als ik niet slaag. Ik hoop dat je niet bang bent van spoken...'

Citaat uit *Tras, het laatste wisselkind*: hoofdstuk dertien, anno 1776, auteur onbekend

☞ Tienerzorgen ☞

Hoe groot is de kans dat ik zal sterven voor de komende oogst, vroeg Elion zich af terwijl hij geluidloos een loodzware, doorweekte bundel stro optilde en tegelijk de dagen telde die hem nog restten voordat hij, met een zeis over de schouder op een modderig veld werd verwacht.

Vier dagen, het was een eenvoudige rekensom. De kans op een ingrijpende gebeurtenis, de eerstkomende vier dagen was klein. Na deze nacht stond er niks meer op zijn planning behalve richting 'boerenbuiten' te reizen. Hij zag er tegenop en vervloekte het moment waarop hij had toegestemd met het stomme

plan om zijn broer te helpen met het binnenhalen van de laatste oogst. Elion legde inmiddels de tweede losse bundel stro behoedzaam op de eerste.

'Ooemf.' Zijn voet schoof weg op het spekgladde dak en het koude zweet brak hem uit. Hij zette het beeld van zijn nabije toekomst aan de kant, hier en nu vroegen om al zijn aandacht.

Na drie bundels was het gat groot genoeg. Hij klopte tevreden op zijn strakke buik: de enige reden waarom hij niet dik wilde worden, was dit. Hoe dikker de dief, hoe groter het gat, hoe meer er gewerkt moest worden, zo had Alex hem van jongs af geleerd. Elion controleerde zijn stapeltje bundels: bij zijn vertrek kon hij de ingang gewoon weer afdekken.

'Netjes.' Hij was tevreden: ondanks het pokkenweer liep alles bijzonder vlot. Hij manoeuvreerde zich zodanig dat hij plat op zijn buik lag om door het vrijgekomen gat naar beneden te kijken.

De lucht die opsteeg was wak, met de geur van talloze schimmels. Elion trok zijn trui voor zijn gezicht. Hij snoerde zijn rugzak stevig aan en liet

zich behoedzaam door het dak zakken. Hij bengelde secondelang in de leegte voordat zijn voeten houvast vonden op een dikke, houten balk. Elion ademde uit.

En liet zijn handen voorzichtig los. De balk kreunde ontevreden maar maakte niet onmiddellijk aanstalten om doormidden te breken. Hij zette zijn muts af en woelde door zijn natte haar tot het alle kanten opstond. Hij had vrije oren nodig, ook deze wijze les had hij meegekregen op zijn eerste inbraak ooit in het Kasteel.

Ogen waren hier niks waard.

Hij hurkte neer en wachtte geduldig tot het kraken wegtrok: de balk legde zich, met een beetje tegenzin, neer bij Elions gewicht. Twee minuten waren voorbij, de volgende twee spendeerde hij met rondkijken in de duisternis. Alert voor de kleinste verandering sinds zijn vorige bezoekje hier.

Dit was de laatste keer in naam van de Liga.

Falen was geen optie.

Rondom hem voelde alles aan zoals altijd: leeg, doods, stoffig met ergens een kleine stip van Energie waar hij de bron niet van wilde kennen.

Hij kwam overeind, balanceerde over de balk tot aan een massieve steunpilaar en bevroor: een ijskoude huivering kroop langs zijn rug, alsof iemand in zijn nek had geblazen.

'Getver,' fluisterde hij tegen de duisternis. 'Niet het moment om jezelf bang te maken. Je verliest tijd, stomkop.'

Zeven minuten waren intussen voorbij.

Het was een verhaaltje. Zo'n soort verhaal dat iedereen kende, ondanks het feit dat alle getuigen ervan het niet konden navertellen. Elion had nooit gesnapt hoe dat in zijn werk ging maar hij was niet van plan om de betrouwbaarheid ervan te testen.

Inbreken in het Kleurloze Kasteel werd aangeraden tussen half drie en drie uur in de nacht, om confrontaties met eventuele spoken, geesten en andere onsympathieke, op bloed beluste aanwezigheden te vermijden.

Hij zette zijn innerlijke klok op 23 minuten.

Elion was geen negentien geworden door roekeloos om te gaan met zijn klussen en hij was vast van plan de twintig te halen. Hij viste een paar op

maat gemaakte handschoenen uit zijn broekzak, schoof zijn rugzak op één schouder en zocht de bundel touw. Beide uiteindes waren verzwaard met een metalen laagje. Hij hurkte neer en legde een stevige lus rond de balk. Het hout sidderde onder zijn voeten voordat het luid protesteerde. Het gekraak, vals en oorverdovend luid in de volkomen stille zaal, deed hem ineenkrimpen.

'Stttt,' fleemde hij poeslief. 'Stttt, doe maar alsof ik er niet ben.'

Hij liet het touw langs de balk naar omlaag zakken, het gleed doorheen zijn handen langzaam de diepte in. Elion maakte geen haast, sommige dingen vroegen tijd. Hij was een groot voorstander van een goede voorbereiding. In gedachten legde hij de weg af naar een kast, met deuren van zwart glas. Dat waren precies negen stappen, had hij uitgerekend en zijn doel voor deze nacht. Daarna, mits er nog tijd was, zou hij een spurtje wagen naar de boekenkast, tegen de muur. Hij kwam hier regelmatig om boeken op te halen. Jaren geleden al had hij zijn oog laten vallen op de boekencollectie van wijlen Azamerik de Boze, die gekend stond als analfabeet maar graag deed alsof. De bibliotheek was indrukwekkend en ieder boek was een fortuin waard. Het doorverkopen van die boeken was Elions grootste bron van inkomsten. Smokkelen, tijdens een opdracht van de Liga maar zonder Cornélia's toestemming, was strikt verboden maar Elion had, vlak onder haar neus een stevig spaarpotje aangelegd.

De tijd was rijp om uit de Liga te stappen en voor zichzelf te beginnen. Nu Felix niet meer in Grensstad woonde, de thuisbasis van de Liga, zag Elion het nut er niet van in daar nog langer rond te hangen. Hij fantaseerde een poosje over het moment waarop hij Cornélia, zijn bazin, de zak met geld zou overhandigen. Hij had genoeg bij elkaar gespaard om schuldenvrij opnieuw te beginnen. In een verloren boerengat, duidelijk.

Elion hoorde de zachte 'tik' van het metalen uiteinde: het touw had de vloer bereikt. Hij glimlachte tevreden: tot hier liep alles netjes op schema. 'Dit is de laatste keer,' mompelde hij, voordat hij, als een duiker die onder water verdween, automatisch zijn adem inhield.

Hij gleed geluidloos van de balk, schommelde wat heen en weer tot zijn voeten de pilaar vonden en hopte zo langzaam naar beneden. Hier was hij

voor gemaakt, niet om tarwe te zaaien of binnen te halen, dacht hij somber terwijl hij centimeter voor centimeter naar beneden gleed.

Ksssssjjjjj... ksssssjjjjj...

Er klonk een akelig schurend geluidje, recht boven zijn hoofd.

'Wow!' Het touw zakte abrupt enkele centimeters. De schok daarvan benam hem de adem. Hij sloeg zijn benen rond de pilaar en luisterde aandachtig. Het enige wat hier leefde, waren verdwaalde ratten en een zeldzame vleermuis.

Die sneden geen touwen door, voor zover Elion wist.

Hij trok met zijn tanden één handschoen uit, propte die in zijn zak want het waren dure dingen en kauwde besluiteloos op zijn lip.

Buiten, aan de grote poort die toegang gaf tot het Kleurloze Domein, waren precies geteld elf borden in de grond geslagen. Elk van die borden stond volgekribbeld. Nog geen uurtje terug was hij langs die borden het Domein binnengedrongen.

**Verboden Energie te gebruiken. Overtreders hangen we op.
Dank u voor uw begrip.**

Bij ieder bezoek aan het Kasteel lapte Elion de regel aan zijn laars. Vandaag was niet anders dan de andere dagen, maakte hij zichzelf wijs. Hij knipte met zijn vinger. De droge klik klonk schandalig luid in de stilte.

KNIP

De knetter, zijn vorm van Energie, danste warmgeel tussen zijn vingertoppen. Het verlichtte nauwelijks één donkere hoek maar dat was meer dan genoeg. Hij keek op, wreef stevig in zijn ogen maar er veranderde niks: pal boven hem, recht op de balk, precies op de plek waar hij enkele hartslagen eerder had gezeten, wiegden twee voeten heen en weer. Het drong bijzonder snel tot hem door: concurrentie!

En hij hing meters boven de grond, in een bijzonder nadelige positie. Elion sloeg zijn benen rond het touw en begon verwoed te klimmen.

'Hé, blijf van dat touw... **Waaaaaa!**' Hij zakte prompt nog eens een meter naar omlaag en het koude zweet brak hem uit. Wie het ook was, was overeind gekomen en leunde nonchalant tegen de pilaar. Een diepe kap hulde het gezicht in duisternis.

'Komaan, we kunnen de buit gewoon verdelen, ik neem niks mee. Ik heb een specifieke opdracht. Wat beneden ligt, is voor jou,' zei Elion zo rustig mogelijk.

'...isssssssssssssss al van mij,' sliste een stem.

'Wat?' Hij zette zich schrap. 'Als je ook voor de Liga werkt, dan kunnen we wel iets... **Oooooooooo!**' Hij zakte nog eens een halve meter waarop zijn gegil beantwoord werd met een zacht, gemeen gniffelen.

Elion dwong zichzelf tot kalmte en stuurde de knetter naar beneden.

De grond was nog heel ver weg.

De figuur op de balk, Elion kon onmogelijk zien of het een man of een vrouw was, hield het touw moeiteloos in één hand.

'Komaan, we kunnen toch iets regelen? Dit is nergens voor nodig,' smeekte hij wanhopig. 'Laat me alsjeblieft niet... **Wooooaiaaaaaa!**'

Hij viel met een ijzingwekkende kreet de duisternis in, smakte hard tegen een meubelstuk voordat hij tenslotte de grond raakte. De pijn schoot door zijn schouder en hoofd alvorens het zich verspreidde in zijn hele lijf.

Witheet en aan een rotvaart. Hij hoorde ergens iemand jammeren, het was een bijzonder triestig geluidje dat hem vaag deed denken aan een verloren gelopen pup van een donkerdas. Hij had het beestje in zijn trui gewikkeld. Cornélia had het daarna in een emmer verdronken.

Zo klonk het.

Zo klonk hij, besepte Elion en hij klemde zijn kaken op elkaar. Zijn knetter doofde uit.

'Auw.' Hij hees zich op zijn knieën overeind en wreef in zijn ogen. Het was aardedonker. '**Smeerlap! Lafaard! Laat jouw gezicht zien, klootzak! Ik had wel dood kunnen zijn!**' brulde hij boos naar boven, ziekelijk opgelucht dat hij niks gebroken had. Hij bleef nog een hele poos razen en schreeuwen, tot zijn handen ophielden met trillen. Toen pas kreeg hij aandacht voor zijn omgeving.

Tot zijn grote verbazing brandde er een gezellig licht in de zaal, die netjes was aangekleed en knusjes bemeubeld. Hij zou durven zweren dat hij enkele meubelstukken herkende uit zijn favoriete kroeg. Elion kwam overeind, trok zijn overige handschoen uit en draaide een toertje rond zijn as.

'Euh, hallo? Is er hier iemand?'

'Natuurlijk niet, al eeuwen niet meer. Je bent met je hoofd tegen de stoel geslagen,' sprak een warme stem. Er zat een jongeman in kleermakerszit op het tapijt.

'O, hey. Ik wist niet...' Elion krabde verward in zijn haar. 'Ik wist niet dat jij hier ook was, Serafijn.'

De jongeman toverde een lachje rond zijn lippen waar Elions bloed bij tintelde.

'Ik ben hier niet, niet echt.' Serafijn was de barman van Elions favoriete herberg, wat hem al tot uitstekend gezelschap maakte maar minstens zo belangrijk: Elion had de eer en het genoegen om hem zijn lief te mogen noemen, tot op heden één van de betere beslissingen in zijn leven.

Serafijn droeg nog steeds dezelfde kleren als gisteravond: een bijzonder goed zittend hemd, met de mouwen opgestroopt en het bovenste knoopje open. Hij zag er heel smakelijk uit, vond Elion. Een beetje verhit, haar in de war en met glinsterende ogen. Hij rook naar bier, de geur van de haard in De Donderklif en een vleugje zweet. Ook precies zoals gisteravond.

'Ik ben in de war,' gaf Elion schoorvoetend toe. 'Wat doe jij hier?'

'Ik ben hier niet, Elion, wees redelijk. Donkere, gevaarlijke plekken zijn meer jouw ding.' Serafijn wees naar boven. *'Je bent gevallen en van je sus gegaan. En dan droom je mij erbij, ik voel me vereerd.'*

Elion lachte spottend: 'Ik doe die klim al jaren, ik val niet.'

'Goed, je kreeg wat hulp maar dat is mijn punt niet, je kunt niet doodgaan op deze plek. Buiten wacht de Put op jou en eerlijk,' Serafijn kwam soepel overeind en kustte hem. *'Ik zal het niet waarderen als één of andere samengestelde kerel jouw lichaam verminkt omdat die nood heeft aan een nieuwe navel of linkerhand. Ik ben op beide lichaamsdelen gesteld.'*

Elions wenkbrauwen schoten verbaasd de hoogte in.

'De Put bestaat niet meer,' zei hij op belerende toon. 'Er worden echt geen lichamen meer gedumpt. Heb jij niet opgelet in de les?'

'Wat ben jij toch naïef, best charmant maar een gevaarlijke combinatie met jouw levensstijl, jongen.' Er speelde een glimlach rond Serafijns mond.

'Niemand zal je terugvinden als Azamerik jouw lijk in dat massagraf dropt.'

Hou je ogen open, lief, de huisspoken roeren zich. Wel, ik moet nu weg en jij hebt trouwens een taak te volbrengen.'

'Weg? Kan je niet blijven? Je kunt niet in onheilspellende raadsels uitbarsten en dan verdwijnen,' piepte Elion nerveus.

'Toch wel, wees voorzichtig, ik verwacht je thuis deze avond. Liefst in één geheel.' Serafijn slenterde de ruimte in. Hij verdween door een oude scheefhangende deur in de hoek van de zaal. Elion keek hem wazig na. De pijn bonkte, recht in het midden van zijn schedel.

'Auw.' Hij kwam enkele tellen later bij, languit op de koude tegels van het Kleurloze Kasteel, verstrengeld met zijn touw. Hij rook bloed en tastte voorzichtig aan de pijnlijk schrijnende bult, net achter zijn oor.

'Auw,' kermde hij nogmaals, voor de zekerheid. Er zat bloed aan zijn vingers, er zat bloed in zijn hals en op zijn trui maar hij leefde, al de rest was bijzaak. Hij zocht zijn muts in zijn rugzak en schoof die behoedzaam over zijn gekneusde hoofd. Egga zou hem wel oplappen.

Hij kroop overeind, de wereld deinde op en neer en hij stak zijn hand uit, op zoek naar houvast. Hij vond het, in de vorm van een stevig aanvoelend stuk hout. Het spon als een tevreden das onder zijn aanraking. Zijn handen gleden onzeker over het hout tot hij de vorm herkende.

Stoel.

Het was een stoel.

'Wie zet die hier nu ook in het midden, dat is toch geen plek,' mompelde hij. De stoel knorde zachtjes. Elions mond viel open van ongeloof toen de nerven in het hout vurig oplichtten. Hij schoof onzeker achteruit, spiedde links en rechts op zoek naar de niet aanwezige Serafijn die zou verkondigen dat dit ook niet echt was.

Geen Serafijn.

Elion kon het niet laten, hij legde zijn hand op het zitvlak. Hij had hitte verwacht, een steekvlam of iets in die aard maar er gebeurde niks, op het zachte, vriendelijke snorren van het hout na.

'Vlameik,' prevelde hij, zwaar onder de indruk. Levende vlameik bestond al eeuwen niet meer, zo had hij toch op school geleerd. Zijn gezicht bloeide open in een brede lach. 'Zo mooi.'

Hij spoog op zijn shirt en probeerde met het natte hoekje de bloedvlekken die zijn vingers hadden achterlaten weg te schrobben. Hij maakte het alleen maar erger en keek nerveus naar de vegen op het hout.

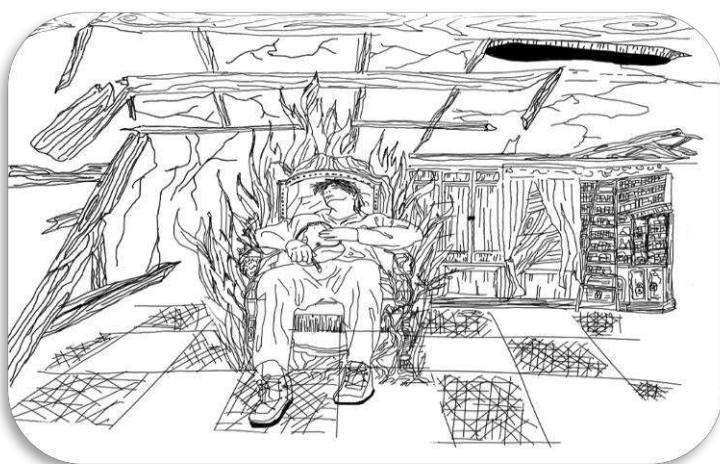
'Sorry.' Elion zette behoedzaam een stapje dichterbij en drukte zijn oor tegen het hout.

Het ronkte.

Het snorde.

Het fluisterde zijn naam, hij wist het zeker.

De stoel zat heerlijk comfortabel, de nerven in het hout gloeiden en het voelde als een warm bad na een zware dag. Hij zakte vermoeid onderuit.

'Hé, niet slapen, lief. Je hebt nog zeven minuten, steek er wat vaart achter.'

Niet Aanwezige Serafijn zat onaangekondigd op de armleuning van de stoel.

'Juist. Kast zoeken, slot kraken, ding ophalen en wegwezen. Ik heb hoofdpijn,' klaagde hij. Hij sloot een poosje zijn ogen om er aan te ontsnappen.

'Elion! Wakker blijven!' Hij kon zich niet meer herinneren dat hij was gaan zitten. Hij sperde geschrokken zijn ogen wijd open en keek rond, plots op zijn hoede. Hoog in de nok van het dak, onzichtbaar in de duisternis, lag de balk. Iemand had geprobeerd om hem te vermoorden. En die iemand liep hier hoogstwaarschijnlijk ook nog ergens rond.

'Gestoorde gek,' mompelde Elion, nog steeds verontwaardigd. Het was nog nooit bij hem opgekomen om de concurrentie uit de weg te ruimen. Hij wreef ruw over zijn gezicht en kreeg zijn blik iets scherper. De Grote Zaal was bijzonder sober ingericht om een Grote Zaal te zijn.

Het Kleurloze Kasteel was, volgens *Tras, het laatste wisselkind*, de handleiding voor dieven en smokkelaars, het meest drukbespookte spookkasteel ter wereld. De schrijver had natuurlijk geen enkel woord neergepend over hoe je moest omgaan met die spoken. Elion schoof de gedachten aan de laatste kasteelheer resoluut aan de kant: Azamerik de Boze was op nogal bloederige wijze aan zijn einde gekomen, meerdere malen, zo vertelden de naslagwerken.

En hoewel hij, volgens die verhalen en getuigenissen een actief spook was, kruiste Elion nog nooit zijn pad. Dat wilde hij graag zo houden.

'Niet talmen, opschieten is de boodschap,' sprak hij zichzelf streng toe. Hij gleed van de stoel en sloop geluidloos naar de hoge, robuuste vitrinekast. Ze stond plompverloren in het midden van de zaal. De opdracht was simpel: kast openbreken, ding ophalen, kast afsluiten, wegwezen en pakje afleveren op de ontmoetingsplek. Hij slenterde met een kennersoog rond de kast en viste zijn spullen uit de rugzak.

De vlameik verspreidde nog steeds een aangename gloed en bezorgde hem genoeg licht, waar Elion bijzonder dankbaar voor was. Hij knipoogde naar de stoel voordat hij zich op het slot toeleigde.

Zijn vingers zochten naar de handtekening van de smid. Elion kende zijn sloten: het was vakliteratuur en hij was dol op puzzels. Hij wiste het zweet uit zijn ogen en zette zich aan het werk: hier was hij goed in, glimlachte hij bij zichzelf. Maar hij slaakte een zucht van opluchting toen het slot open klikte. Hij brak hier al jaren in en voor het eerst besloep hem het bijzonder onaangename gevoel dat hij niet alleen was. Hij gluurde snel over zijn schouder, waar hij min of meer de concurrent verwachtte.

'Waar is die gast gebleven?' Hij veegde zijn bezwete handen af aan zijn broek. Maar het was te laat: de hele kastdeur stond vol stempeltjes van vingers.

'Geen sporen nalaten,' herhaalde hij 'Les 3' van de dievenhandleiding.

'Goed bezig, Elion. Niet aan Alex vertellen.'

Hij zag zijn eigen bleke gezicht weerspiegeld in het glas van de deuren. Twee donkere ramen, vervaardigd door de glasblazers in de Avooyvallei, uit het zwarte zand van de Maanduinen. Maanduinglas was onbreekbaar en de blazers boden 1000 jaar garantie, zo stond in *Tras*.

En nu ook verkrijgbaar vol vingerafdrukken van stof, bloed en zweet. Elion giechelde opgelaten, spooog op zijn mouw en boende de ramen schoon.

'*Elion, je droomt weg, lief*,' flikflooiden Niet Aanwezige Serafijn. Hij leunde, met een bijzonder charmante glimlach op zijn gezicht, tegen de kast '*Focus graag, mooie jongen.*'

'Ga weg, jij leidt me nog meer af.' Hij wrikte een deur open en genoot van het moment. Acht eeuwen lang verzameld stof dwarrelde op.

'O, dat is onverwachts,' fluisterde hij tegen de Vlameik. 'Kijk eens aan.' Op iedere plank stonden er een aantal schedels keurig uitgestald. Ze staaarde hem aan met hun lege kassen, de ene hoopvol, de ander vol verwijt.

'De derde op de derde schap is mijn opdracht.' Zijn vingertoppen lieten smerige, bloederige afdrukken na op het witte bot.

'Sorry daarvoor, ik ben Elion. Ik breng je naar huis.' Hij trok zijn trui uit, wikkelde de schedel er stevig in en stopte het pakje in zijn rugzak. Daarna sloot hij de kast weer af.

'Tot later, licht me nog even bij tot ik weg ben, goed?' Hij salueerde naar de stoel, raapte het gevallen touw op en propte dat eveneens in zijn rugzak. Daarna koos hij dezelfde richting als waarin Niet Aanwezige Serafijn was verdwenen. Elion begon te rennen, zijn innerlijke klok vertelde hem, nogal opdringerig, dat zijn tijd erop zat.

DIEF!

De muren kraakten onder de brul. Elions hart sprong tot in zijn keel. De angst gierde door zijn lijf. Het stuwde hem vooruit, langs de vlameik, dieper de donkere buik van het Kasteel in, waar licht een onbekend fenomeen was. De duisternis was compleet. Hij vloog, met bonkende hoofdpijn, door gangen en kleine kamers en struikelde over de gebarsten tegels. Elion belandde plat op zijn buik op de grond, vervloekte alle tegelleggers en krabbelde overeind. Hij was zijn richting kwijt.

Er was alleen zwart, de geur van stof en zijn eigen dreunende hartslag. Hij aarzelde slechts één tel.

knip

De knetter sputterde onwillig. Daar in de hoek van de nauwe gang waarin hij gestrand was, zat een deur. Of er had een deur gezeten, er bleven slechts enkele planken over. Elion kreunde van opluchting en koos zonder aarzelen voor het ongestuvige deurgat. Hij gooide zijn rugzak over één schouder en sloeg er beschermend zijn armen omheen. Als de buit brak, kon hij zijn geld wel vergeten.

DIEF!

Het rolde als een donderslag langs de muren. Elion kromp in elkaar toen het geluid hem bereikte. Het sloeg letterlijk de lucht uit zijn lijf. Hij schopte tegen de losse planken en wurmde zich door het gat. De lucht rook vochtig en zuur. Elion ademde zwaar, het zweet droop van zijn gezicht en prikte in zijn ogen. Hij gluurde vanuit zijn plekje achter de deur. Hij zag niks.

'Rustig maar,' prevelde hij, met zijn ene hand op zijn borst gedrukt. Zijn hart ging wild tekeer. Hij haalde het plan van het kasteel voor de geest en kwam tot de conclusie dat hij in één van de wachttorens stond. Hij holde de trap op, het was een eindeloze stenen draaitrap. De wanden en onregelmatige treden waren begroeid met weelderige klimplanten. Hij vocht zichzelf een weg naar boven, grommend van inspanning en frustratie toen zijn voet voor de zoveelste maal bleef hangen.

'Uit mijn weg,' siste hij nijdig. De plant had er geen oren naar: hoe hoger hij klom, hoe moeilijker het werd. Eenmaal boven wachtte hem een grote ontgoocheling: de trap eindigde zo goed als tegen het houten plafond. Er was geen uitweg.

'Getver!' Elion keek in paniek rond. Zijn knetter vulde de ruimte rond de bovenste treden. Hij spitste zijn oren: het regende buiten. Hij hoorde het zachte tikken, vlak boven zijn hoofd.

Hij keek op: boven hem sloten de oude, rotte planken niet zo goed aan. Hij volgde met zijn vingers de groeven tussen het hout en begon te wrikken maar hield daar al snel mee op. Onder hem klonken lichte, snelle voetstappen.

Iemand rende de trap op, ongehinderd door welke plant dan ook. Elion hield zich doodstil. Zijn ogen flitsten over de trap waarop hij koortsachtig aan de planken begon te sjoeren.

'Komaan, komaan...' smeekte hij wanhopig.

'Dief!'

Er ontsnapte hem een snik en hij klemde zijn hand voor zijn mond om het geluid te smoren. Azamerik was, zo had hij gelezen in *Tras*, verzot op de laatste hartklop van een door Energie doordrenkt hart. Elions hart was nu vooral doordrongen van paniek, wat waarschijnlijk ook heerlijk smaakte voor een hongerig spook.

'Ik heb daar geen zin in,' fluisterde hij tegen Niet Aanwezige Serafijn, die nonchalant met zijn handen in zijn zakken tegen de muur geleund stond.

'Dan zorg je beter dat je wegkomt, lief,' glimlachte de barman. *'Ze komt eraan.'*

Elion hurkte neer op de bovenste trede, met zijn armen gestrekt boven zijn hoofd en veerde plots overeind. Boven hem knalden de planken uit elkaar.

Hij stootte een kreet van vreugde uit en wrong zich door het versplinterde hout een weg naar buiten. Hij stond op de oude wachttorens en de regen sloeg hem in het gezicht.

Piep... krak... piep... krak... piep...

Er hing een metalen kooi droevig heen en weer te schommelen in de wind. In de kooi lagen de restanten van de laatste pechvogel, die er duidelijk langzaam in was vergaan. Elion wierp een opgejaagde blik naar het luik.

'Sorry maat,' fluisterde hij. Hij klom over de kantelen van de uitkijktoren, balanceerde op de houten balk waar de kooi met ringen aan was vastgemaakt en ging boven op de kooi zitten. De wind rukte aan zijn vel. Hij zette zich schrap, bestudeerde de ringen en besloot dat die hem wel zouden houden.

Hij bond zijn touw rond de spijlen van de kooi, trok zijn handschoenen weer aan en sloeg zijn voeten rond het touw.

'Hier gaan we.' Hij gleed langzaam naar beneden, voorbij de dievenkooi, waar een schedel hem stomverbaasd aangaapte.

Dief!

Hij keek als gestoken op. Het zweet gutste van zijn gezicht en vermengde zich met de regen tot zijn ogen prikten van het water. Maar niet voordat hij de donkere figuur boven op de muur had gezien. Hij schatte de afstand tot de grond en besloot dat het niks uitmaakte: hij stortte liever te pletter dan te eindigen op de slachtbank.

Hij liet los en landde onhandig op zijn voeten waarbij de zompige bodem gelukkig de grootste klap opving.

Dief!

Elion vloog ervandoor, het Kleurloze Domein over, dwars door beekjes en velden zonder zich echt te bekommeren om zoiets onbenulligs als richting. Hij sprong over een grachtje, schatte de afstand verkeerd in waardoor hij pardoos op zijn rug in de modder belandde.

'Jakkies!' Elion spoopte de drek uit. Hij onderschepte zijn muts, die als een dood diertje ronddobberde en gebruikte hem eerst om zijn ogen uit te wrijven alvorens hij hem voorzichtig over zijn hoofd trok.

'Mijn rugzak!' Hij kroop op handen en knieën door het beekje en tastte blind in het rond. 'Waar is die rugzak?'

Hij ploeterde nerveus rond en vond de rugzak wat verderop. Hij kreunde van opluchting: hij kon en mocht Cornélia niet onder ogen komen zonder buit. Elion frunnikte nerveus met de slotjes.

De schedel lachte hem toe, veilig in zijn nestje van Elions trui. Hij had het duidelijk naar zijn zin.

'O goeie genade, doe dat nooit meer.' Hij keek de schedel bestraffend aan en snoerde de rugzak stevig dicht. Elion klauterde uit het beekje, druipend tot en met. Zijn tanden rammelden van de kou.

'Opwarmen, je moet opwarmen.' Hij trok huiverend zijn shirt uit en wrong die stevig uit. De regen beukte nu op hem neer. Hij staaarde dwaas naar het natte shirt en trok het klamme kledingstuk weer aan.

Hij was verkleumd tot op het bot.

De hoofdpijn knetterde aan de binnenkant van zijn schedel. Hij drukte behoedzaam tegen de diepe snee achter zijn oor en keek beteuterd naar het bloed aan zijn vingertoppen.

'Ik heb het koud,' klaagde hij, tegen niemand in het bijzonder. 'Waarom regent het nooit met lekker warm water?'

'Ik zal het navragen.' Hij dook pijlsnel in elkaar, speurde de omgeving af maar het was onmogelijk om scherp te zien.

'Wie is daar?' Hij schraapte zijn keel, verjoeg de kikker die er zat en vroeg het nogmaals, op vastere toon.

'Warme regen, leuk idee. Ik zal het navragen,' herhaalde het stemmetje.

Elion grabbelde naar de rugzak.

'Niet weggaan, dief. Bezoek is hier zeldzaam. En je bent best leuk om naar te kijken als je jouw shirt uittrekt. Doe nog eens.'

Elion verslikte zich, zijn angst maakte plaats voor het gevoel dat hij in het ootje werd genomen.

'Ik heb een afspraak.' Hij toverde een glimlach op zijn gezicht. Als hij dan toch communiceerde met onzichtbare of niet aanwezige aanwezigheden, dan kon hij beter vriendelijk voor de dag komen. Hij zou zweren dat hij iemand hoorde zuchten, van dat zwijmelend zuchten. Zijn wantrouwen groeide.

'Niemand verlaat de Put, schatje,' gniffelde de wind. 'Toch niet in één geheel. Volk of mens?'

'Euhm... ik wist niet dat er opties waren.' De vraag zorgde voor een korstsluiting in zijn brein.

'Natuurlijk wel, we krijgen hier van soorten. Je ziet er Volk uit, ik herken de huidskleur en dan dat rode haar, zo grappig. Heeft al het Volk rood haar of alleen jij?'

'Euh...' Elion trok verlegen aan een lok die vanonder zijn muts kwam gekropen. 'Er zullen er nog wel zijn.'

'Ben je hier uit de buurt, zoals die andere?'

'Nee, niet echt. Luister... wacht eens even, welke andere?' Hij wreef ruw over zijn gezicht om alert te blijven. 'Bedoel je de concurrent, want die is nog binnen. Zal wel dood zijn intussen. Er was daar iets dat mij opjoeg.' Alle haartjes op zijn lijf stonden overeind. Hij slikte moeilijk en negeerde het beeld dat zich ongevraagd aan hem opdrong. 'Het is niet mijn schuld, toch?'

'Dat was Lafyra, geen concurrent.' Elion hief met een ruk zijn hoofd op.

'Lafyra? Zei je nu Lafyra als in Lafyra De Waanzinnige?' Zijn stem sloeg over.

'Tuurlijk,' sprak de stem verveeld, op een toon die duidelijk maakte dat hij geen domme vragen moest stellen. 'Ik dacht al dat je niet uit de buurt was. Je bent een beetje klein en mager voor een Trappendaler. Die dwalen hier de laatste tijd regelmatig rond. Maar jou heb ik nog nooit gezien. Ben je nieuw?'

'Trappendalers,' echode hij verbaasd. Hij kende het Trappendal, de meest welgestelde stad van het hele land. Waar iedereen gelukkig en rijk was, Elion had er leren stelen. Er flitste een glimlach over zijn gezicht, die even snel weer verdween.

'Ik ben geen Trappendaler,' zei hij met vaste stem. Hij rechte zijn rug in een poging er enkele centimeters bij te doen. 'En ik ben niet klein.'

'Hmmm, dat valt nog te bezien. Waarom heb ik jou hier nog nooit gezien?'

'Ik ken de weg, ik laat me meestal niet zien,' bromde hij. 'Vandaag is gewoon geen goede dag maar dat maakt van mij nog geen Trappendaler. Mag ik dan nu gaan?'

'O, natuurlijk niet,' lachte het stemmetje. 'Je bent er pas. En je had best eerder mogen komen, je bent knap,' ritselde het opgelaten. 'Mag ik dat zeggen of breng ik je nu in verlegenheid?'

'Euh...' Elion wist helemaal niet meer hoe hij het had. Hij drukte zijn hand bezorgd tegen de schrijnende bult achter zijn oor. 'Dat mag, vermoed ik. Bedankt.'

'Ik heet Orfà, trouwens,' ging het vrolijk verder. 'En jij? We kunnen beter vrienden worden, nu je hier bent.'

'Uw dienaar, Orfà, ik heet Elion.' Hij maakte een lichte buiging waarop ze giechelde. 'Dit was bijzonder verrassend en vleierend maar ik moet echt weg. Mijn bazin slaat me halfdood als ik te laat kom.' Hij knipperde met zijn vingers. De knetter vormde een kring van vonkjes. Elion kneep zijn ogen tot fijne kiertjes: daar, net buiten zijn knetter, stond een lange, donkere figuur naar hem te kijken. Ze was akelig mager en in een vormeloze jurk gehuld. Haar lange, bleke ledematen hadden een huidskleur die hij alleen kende uit verhalen: wit met blauwachtige vlekken op de huid.

Hij hapte naar adem.

Putvolk.

Het woord hamerde pijnlijk aan de binnenkant van zijn schedel.

'O,' kirde Orfâ opgewonden. 'Jij bent de Knetterdief!'

'De wat?' Hij trok grote ogen.

'De Knetterdief. Het is de Knetterdief! Hierheen, ik heb de Knetterdief!'

'Sttt, Orfâ, alsjeblief, niet zo luid,' piepte Elion angstig. Hij keek omlaag en zijn hart miste een tel of drie: hij stond pal op De put.

Alle bloed trok uit zijn wangen, aan de rand van de modderpoel, onttrokken aan het zicht door de gietende regen, herkende hij de vage omtrekken van de typische, uit afval opgetrokken hutten. Hij kon zichzelf wel slaan, in al zijn haast had hij dit detail over het hoofd gezien. De bult op zijn hoofd pulseerde zachtjes mee op het snelle roffelen van zijn hart. Het maakte hem een beetje misselijk.

'Ik ruik bloed.' Zijn nieuwe kennisje snuffelde overdreven. 'Ben je gewond?'

'Nee, alleen wat gedeukt. Ik ben gevallen en tegen een stoel geknald. Er zit een gat in mijn hoofd,' antwoordde Elion zonder nadenken. 'Mijn ma is goed met naald en draad, ze lapt me regelmatig op.'

Zijn gezicht vertrok in een gekwelde grimas: hij zag er tegenop Egga onder ogen te moeten komen. Hij zou een uitbrander krijgen, ze was een overbezorgde moeder met een hartsgrondige afkeer voor Cornélia, maar daarna kreeg hij misschien chocomelk, gevolgd door een heerlijk warm bad.

'Misschien kan ik voor zonsopgang nog naar De Donderklif,' maakte hij het rijtje van leuke vooruitzichten af. Hij glimlachte bij het idee van Serafijns handen onder zijn hemd, zijn stem in zijn haren die hem zou vertellen dat hij Elion gemist had en...

BENG

Hij veerde plots recht, brutaal uit de roes gewekt.

'Wat was dat?' Elion wreef ruw over zijn gezicht om bij de les te blijven, wegdromen op de Put was een superslecht idee. Hij kon jammer genoeg geen enkel goed idee bedenken. Er volgde een tweede luide knal en hij hopte geschrokken op: het was het geluid van een dichtslaande deur.

En nog ene.

En nog ene.

Elion wenste hard dat hij kon oplossen in de regen, zachtjes verdwijnen zonder sporen na te laten.

'Orfà, alsjeblief, laat me gaan. Ik doe alles wat je maar wil maar laat me gaan,' smeekte hij, intussen een beetje wanhopig. Er leek geen einde te komen aan deze nacht.

'Niet bang zijn.' Ze klonk oprecht bezorgd. 'Het doet geen pijn, Lafyra weet hoe het moet. Ze doet het al eeuwen.'

Elion kon zijn eigen angst ruiken: scherp en nieuw. Orfà keek hem met grote, droeve ogen aan.

'Ik hoop dat ze je daarna in het graf gooit. Volk met een sterk gestel klimt er meestal weer uit, als Lafyra genoeg heeft overgelaten, Elion de dief.' De woorden joegen pijnlijke rillingen langs zijn rug. 'Dan word je eentje van ons.'

Ze wees naar de grond onder zijn voeten. Elion opende zijn mond, vond niet genoeg speeksel om een geluid te maken en klapte het weer dicht.

'Het is zo slecht nog niet. Je mag bij mij wonen tot je een eigen stekje gemaakt hebt.'

Aan de rand van de Put, net buiten de kring van zijn knetter, doken steeds meer reusachtig, kromgetrokken figuren op tot ze in een kring rond de modderpoel stonden, rond hem.

Ze droegen dikke stokken, hooivorken en kapmessen. Elion tastte naar zijn eigen mes, woog het in zijn hand en zette zich schrap. De misselijkheid golfde door zijn lijf en hij klemde zijn kaken op elkaar om niet toe te geven aan de angst.

'Laat me door,' snauwde hij, zwaaiend met zijn mes, met een dapperheid die hij helemaal niet voelde.

'Kijk eens aan, Volk kruipt meestal huilend en jammerend in elkaar. Dus jij bent het diefje. Hoe oud ben je, jochie?' Het was een verrassend beschaafde stem die het woord nam. Elions ogen gleden over de groep, hij had geen idee wie er gesproken had.

Tientallen gezichten loerden naar hem, hongerig. Gretig, alsof ze zijn lichaamsdelen al aan het verdelen waren. De ene zijn ogen, de ander zijn pink...

'Oud genoeg om geen jochie meer genoemd te worden,' bromde Elion, een beetje gekwetst. 'Kom maar op!'

Hij keek uitdagend rond.

'Je hebt de snotneus gehoord, pak 'em.' Ze stormden, dwars door zijn kring van licht naar voor om zich als één man bovenop hem te storten. Elion vocht, schreeuwde, stampte en stak waar hij maar kon maar was niet opgewassen tegen hun enthousiasme.

Orfà gilde geschrokken maar ze was dan ook de enige. Er werd gejoeld en gelachen. Hij verweerde zich met alles wat hij nog in zich had, niet van plan hier op zijn bek te gaan terwijl er in zijn ooghoeken weddenschappen werden afgesloten of hij het al dan niet nog een minuut zou volhouden.

'Maak er een eind aan. En neem die rugzak mee, wat hij ook gestolen heeft, we brengen het terug,' beval de zachte stem niet onvriendelijk.

'Lafyra de Waanzinnige verwacht hem.'

Eén welgemikte stomp in zijn zij maakte brutaal een eind aan zijn vechtlust. Hij snakte naar adem, verloor zijn mes in de modder en gleed uit. Handen grepen naar hem, trokken hem uit de Put en pootten hem op zijn knieën in het midden van de kring. Zijn armen werden nogal ruw op zijn rug getrokken en daar gehouden.

'Bravo, flink gevochten.' Er werd geklapt. Munten gingen over van de ene hand naar de ander, hij het het duidelijk goed gedaan.

'Laat me gaan!' brieste Elion, die ondanks zijn netelige situatie zijn oog strak op zijn innerlijke klok hield en zijn tijd snel ingekort zag. Cornélia zou het vlees van zijn botten ranselen als hij de afspraak miste. Hij schudde de druppels uit zijn haar, wat niks veranderde aan zijn beeld en het leverde hem alleen een barstende koppijn op. Ze waren allemaal, zonder uitzondering, groter dan hem. Mensen, ooit eens, zo vermoedde hij. Ook al zou geen mens hen nog als soortgenoot erkennen.

Restjes van de Put. Zijn ontzetting won het van zijn woede.

'Het spijt me,' mompelde hij, zonder te weten waarom. Dit volk, samengesteld uit de ledematen en onderdelen van diegene die op de tafel stierven, of in de kooien of aan de galg of...

'Jaja, er waren vele manieren,' onderbrak een beleefde hem hem kortaf. De spreker drong door de verwrongen lijven van zijn soortgenoten en nam pal voor Elion plaats. De benen een beetje uit elkaar, de voeten stevig in de modder. Elion keek op, hij kon niet anders en stelde zijn blik wat scherper.

'Je kent de verhalen, jonge dief. Jouw gezicht spreekt boekdelen. Het is Energie als dat van jou die ons voedt. We zien hier talloze verwaalde sukkelaars met een verstofte vorm van magie maar jij weet er wel weg mee, is het niet. **Energie is leven!**'

'**Energie is leven!**' brulden de anderen gehoorzaam zodat Elion stomverbaasd opkeek.

'Zet die leuze op een T-shirt en laat mij gaan. Mijn Energie is verziekt door stouterkruid,' stelde hij vriendelijk voor, met een kalmte die helemaal niet bij zijn wild kloppende hart paste. 'Ik heb een verslavingsprobleem, beweert mijn vriend. Ik heb waardeloos bloed, ik zweer het.'

'Jouw vriend heeft gelijk, ik ruik het stouterkruid tot hier. Maar dat is niets meer dan een extra smaakje.' Tot zijn verbazing lieten zijn twee bewakers hem plots los. Elion wreef misnoegd over zijn pijnlijke polsen. De man hurkte voor hem neer, zijn misvormde gezicht op nog geen drie cm van Elion. Hij staarde gefascineerd naar de puzzel.

'O, wauw,' mompelde hij. Hij stak, zonder nadenken zijn hand uit. Zijn vingers gleden onderzoekend over het gelaat. De man grinnikte.

'Jij weet er ook wel iets van.' Hij greep Elions hand en knikte naar de vermiste vinger. 'Diefstal?'

'Hmmm, de eerste en de laatste keer dat ik betrapt werd. Het zal me geen tweede keer overkomen.'

'Jij bent een uitermate vreemde jongen,' rommelde de man.

'Ik zag nog nooit blauwe ogen,' weerlegde Elion ademloos. Iedereen die hij kende had grijze ogen, typerend voor het Volk. Alleen zijn kleine broer had een stel groene. 'Ze zijn mooi, wel, uw rechteroog is mooi.' Het andere zakte een beetje door en was waterig.

'Blauwoog, om u te dienen,' grinnikte de man. Hij neeg het hoofd in een galant gebaar.

'Echt?' Elion giechelde opgelaten. 'U kon niets beter verzinnen dan dat?'

'Heel vreemde jongen,' herhaalde de man met een lach.

'Dit is mijn laatste job,' deelde Elion plots mee met het idee dat praten hem uitstel kon geven. 'Typisch dat die in het honderd moet lopen. Een burgerlijk leven is me niet gegund.' Zolang hij maar kletste, kwam alles goed. Hij knikte naar de rugzak. 'Het was een opdracht van het Trappendal, weet u. En mijn bazin is echt...'

Blauwoog schudde droevig zijn hoofd. Elion viel stil, zijn hoofdpijn had helse proporties aangenomen, hij kon met moeite nog helder denken.

'Ik heet Elion.' Hij stak zijn hand uit, hij wilde al helemaal niet naamloos doodgaan.

'Ik weet wie je bent, Elion de Dief,' herhaalde Blauwoog tot zijn verlegenheid. 'Je hebt hier een reputatie.'

'Ik voel me vereerd.' Elion keek Blauwoog strak aan. 'Mag ik dan nu gaan. Ik ben al veel te laat.' Hij raapte zijn rugzak op, trok zijn doorweekte shirt recht en glimlachte verontschuldigend. 'Kunt u gewoon niet doen alsof u mij niet hebt gezien. Ik vertel het heus niet verder.'

'Sorry jochie, dat gaat zomaar niet.'

Er kriebelde een ongemakkelijk idee, ergens helemaal achteraan zijn schedel: Blauwoog meende het! Dit was voor echt. Hij veegde zijn bezwete handpalmen af aan zijn vuile broek.

'Meneer De Boze verwacht je intussen. Je bent gezien door Lafyra, er is geen ontkomen meer aan. Maak dit niet moeilijker dan dat het als is.' Blauwoog zuchtte verslagen: 'Ik hou er niet van om jongeren over te dragen.'

'Doe het dan niet,' stelde Elion haastig voor. 'Ik wil uw nachtrust niet verpesten. Ik zweer dat ik nooit meer terugkom. Ik wil naar huis, meneer.' De tranen sprongen ongevraagd in zijn ogen en hij veegde ze met een vuile hand weg. 'Ik wil naar huis.'

'Daar had je maar iets eerder aan moeten denken, lieve jongen. Lafyra duldt geen vuile vlekken op haar meubels.' Blauwoog zijn goede oog vulde zich met oprechte warmte. 'Jij hebt zeker weten vlekken gemaakt. Bloed

maakt vlekken die er niet meer uitgaan. Dus je begrijpt dat ik je moet aangeven.'

'Maar...? Wat? Voor wat bloedvlekken?'

'Ooit stonden de jonge mannen aan te schuiven om hun hart aan Azamerik te schenken. Het is een hele eer. Energie is leven,' zei de vriendelijke stem dromerig.

'**Energie is leven!**' brulde de rest gehoorzaam, zo hard dat Elion ervan schrok.

'U en ik lazen een ander geschiedenisboek, meneer,' sputterde hij tegen.

'Trouwens, ik gaf mijn hart al weg aan een barman.'

Deze opmerking zorgde voor enige beroering in de groep. Ze mompelden ongerust.

'Lafyra beticht ons van samenwerken met Volk als hij geen hart meer heeft, Blauwoog,' fezelde een geknakte gestalte bang. Blauwoog bukte zich en drukte zijn oor tegen Elions borst.

'Ik hoor het kloppen,' stelde hij tevreden vast. 'Niet liegen, jonge dief, dat is niet netjes.'

'Ik bedoelde alleen dat ik verliefd... oh, laat maar,' mompelde Elion onthutst. Blauwoog klopte hem zachtjes op zijn wang.

'Kijk niet zo bang, er is niks om je zorgen over te maken.' Elion slikte de slechte smaak weg. Er zat een vervelend misselijk gevoel in zijn buik, een pijnlijk heet knopje, net onder zijn middenrif. 'Luister, je hebt het ook een beetje aan jezelf te danken: de borden aan de poort zijn daar gezet met een reden. Kan jij lezen?' sprak Blauwoog vaderlijk.

'Jawel,' gaf Elion beschaamd toe.

'Dan is het arrogant om te denken dat die waarschuwingen niet voor jou gelden. Waar kwam je voor?' Blauwoog tuurde in de rugzak. Zijn gezicht vertrok in een komische grimas van pure verbazing. Elion schoot in de lach, hij kon het niet helpen. Zijn hoofdpijn explodeerde met een knal.

'Ooooo,' jammerde hij zachtjes, een beetje groen rond zijn neus. Hij drukte zijn hand tegen zijn ogen in de hoop zijn hersenen op hun plek te houden.

'Hé, dief, nu het kind niet uithangen. Wat moet jij met een schedel?'

'Niks, het was mijn opdracht,' hijgde Elion. Blauwoog trok één hand weg en tuurde aandachtig in zijn oog.

'Opdracht?

'Ik werk voor de Liga,' slikte Elion. 'Niet de beste beroepskeuze, ik weet het. Ik koester de ambitie om barman te worden.' Cornélia onder ogen komen met lege handen klonk hem even afgrijselijk in de oren als zijn hart uitgerukt worden. Blauwoog streek in gedachten verzonken langs de stoppels op zijn wangen.

'Ben je hier alleen? Ik herinner me goed dat de Liga in duo's opereert.' Elion aarzelde niet.

'Ik ben hier alleen,' zei hij, geheel naar waarheid.

'Dus niemand komt je zoeken, prima.' Blauwoog knikte droevig naar de schedel. 'Hij was geen dief maar ook voor hem werd geen zoektocht op poten gezet. Tragisch, als je er bij stilstaat. Zo'n jongemannen als jullie... er zou iemand om je moeten treuren.' Elion keek de man vuil aan.

'Afijn, ik ken het lichaam dat erbij hoorde. Enkele maanden terug liep het nog vrolijk rond.'

'Ie is pas dood?' hakkelde Elion ontzet. 'Hoe dan?'

'Precies zoals dat beeld in jouw hoofd, jochie. Lafyra kreeg hem te pakken, niet iedereen kent de sluiproutes en hij waagde zich te dicht in de buurt van het Kasteel. Hij liet zich vangen, in vol daglicht. Doodsbang was die stumperd, doodsbang was hij. Huilen en gillen, het was hartverscheurend.' Blauwoog schudde droevig zijn hoofd. 'Enkele uren later vonden we zijn lichaam, zonder hoofd en zonder schoenen, terug in de Put. Zijn ledematen zijn intussen verdeeld.' Blauwoog wees gul naar de verzamelde Putters, die bevestigend maar met gepaste droefheid knikten. Elions blik gleed omlaag. Zijn adem stokte in zijn keel toen hij haastig een stap naar voor zette. Hij stond op een massagraf! Hij had altijd aangenomen dat de laatste dode van eeuwen geleden dateerde. Hij had het mis.

De Putters gniffelden vrolijk om zijn weerzin. De modder zoog zich gretig vast aan zijn schoenen.

'De sukkelaar was een architect uit het Trappendal.' Blauwoog krabde in zijn haar. 'Geen idee wat die hier deed.' Het was een vraag, alle ogen keken Elion verwachtingsvol aan.

'Kweenie, ik ben geen Trappendaler, voor de zoveelste maal. Ik woon in Grensstad, soms toch. Leverde u hem ook uit?' Elion likte zijn droge lippen, de angst zat als een stevig klompje in zijn onderbuik.

'Ja, het is onze plicht om indringers af te geven.' Blauwoogs gezicht vertrok in een gekwelde grimas. 'Ik wou dat het niet zo was. Jij klimt wel uit de Put. Je kijkt koppig genoeg. Kom, Lafyra verwacht je en als je wakker wordt, ben je ene van ons en is dit niks meer dan een droom.'

'O, getver, ik wil echt niet...' prevelde Elion doodsbang. 'Alsjeblieft, meneer!' 'Laat hem los, Blauwoog,' blafte een hese stem uit de duisternis.

Elion tuurde nieuwsgierig langs Blauwoog, hopend op één of andere Volkminnende redder die een goed woordje voor hem zou doen.

Hij liet zijn idee snel varen: de omstaanders schoven eerbiedig opzij.

'Glimlachen jongen, de inspectie is er. Gegroet Kè.' Blauwoogs goede oog flikkerde op van ergernis. 'Elion, dit is Ké, onze tovervrouw. Ké, deze jongeling is Elion, hij komt hier al jaren. Lafyra vroeg om zijn hart en daarna komt hij bij ons wonen. Ik denk...'

'Tssss, ik weet wie hij is. De dief, het uitschot.' Dieven waren niet geliefd, niet in Grensstad, niet in het Trappendal. Ze werden geduld zolang ze het leven de anderen niet al te moeilijk maakten. Elion verkilde bij de pure weerzin in de toon, als dikke stroop kleefde het aan zijn botten. Zelfs Hector, Hoofd van de Wacht, bracht het op om beleefd te blijven. Hij kon zich niet verroeren, hij gaapte haar met open mond aan. Het wezen, een andere term kon hij niet zo direct bedenken, schuifelde met verbazingwekkende snelheid op hem af.

Heks, dacht Elion geschrokken, het woord schoot door hem heen en paste haar als een goed stel schoenen.

Heks.

Putheks.

'Ik ruik zijn angst en iets scherps. Heb je stuiterkruid gebruikt?' Het klonk als een zweeps slag. Elion knikte, niet in staat zijn ogen af te wenden van diegene die voor hem stond. Hij was doodsbang en dat had niks te maken met het uitslurpen van zijn hart of het openbreken van zijn borstkas.

'O, een verslaafde. Goed werk, Blauwoog, net wat we nodig hebben,' beet ze Blauwoog toe. Ze scharrelde razendsnel door de modder. Elion zette